

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Institvtio De Salvtari Poenitentia Peccatoris

Viexmont, Claude de

Coloniae Agr., 1725

VD18 1361598X

Cap. I. Quòd omnes peccatores sumus, & Dei misericordia indigemus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50113)

INSTITVTIONIS
PARAENETICAE
AD
POENITENTIAM.

SEXTA ET VLTIMA PARS,
DE
PECCATORVM VENIA NON
DESPERANDA.

QVOD OMNES PECCATORES
SVMVS, ET DEI MISERICORDIA
INDIGEMVS.

CAPVT PRIMVM.

Peccati
agnitio, ini-
erum salutis.

Exto & vltimò dicis, quòd ma-
ior est iniquitas tua, quam vt
veniam merearis: ideoque de
damnatione tua securus, de
agenda pœnitentia non es so-
licitus. R. Tibi plurimùm
congratulo, frater charissime, & Deo, quas
possum, ago gratias, quòd non es sicut plerique
hominum, qui peccant assidue, tamen se ne-
sciunt peccare: qui semper prauè agunt, &
nunquam retractant quæ egerunt, qui omne
quod faciunt, cæca mente pertranseunt, & sta-
tum

tum suum priusquam puniti fuerint, non cognoscunt. Quid autem infelicius, quam infelicitatem suam non cognoscere, & inter ipsa vitæ discrimina nullum infirmitatis dolorem sentire, & ægritudinem suam ignorare? Ita & nobis nihil est periculosius, quam non cognoscere, dum peccamus. Iam in te est salutis initium, quòd agnoscis peccatum tuum: non paruus iam tibi est accessus ad æternam illam felicitatem, quòd tuam agnoscis infelicitatem: iam internæ munditiæ concordas, quòd internam tuam immunditiam non negas. Tantò enim ante oculos Dei quis fit pretiosior, quanto ante oculos suos fuerit despectior. Nisi te ipsum peccatorem arbitrareris, deterius peccator efficereris: deslendus esses, si teipsum non desleres: si de te tibi sufficere confideres, à Deo, qui sibi verè sufficit, deficeres. Misericors & miserator Dominus te miserando præueniens, ob mentis tuæ oculos peccata tua obicit, & quanta pœna tibi pro his in futuro immineat, prædicit: omni via omnibusque mediis, occasionem tibi præbens conuersionis. Ut saltem ad se conuertaris pœnæ timore, qui id non faceres sui amore: paulatimque timorem seruilem in amorem conuertas filialem. Si Dominus Deus peccata tua districtè ferire vellet, ea tibi deslenda non præsentaret. Ea etenim tibi præsentat, vt de iis doleas, & per veram pœnitentiam funditus deleas, vt dum ea punieris in præsentis sæculo, nullus eadem puniat in futuro. Hæc est illa Dei misericordia peccatores præueniens, vt à peccatis suis resurgant.

Deus peccata nostra nobis ostendit.

Misericordia præueniens peccatores.

Nemo sine
crimine vi-
uit,

Notandum.

1. Ioan. 1.

Omnes
peccatores

Iob. 15.

Iob. 4.

Psal. 142.

Psal. 18.

Psal. 31.

Nemo est tam circumspēctus, quin aliquando in peccatum sit collapsus: ideoque Deus nostram sciens imbecillitatem, huic necessitati (cui imbecillitas carnis subiecta est) pœnitentiæ adhibuit medicinam. Peccare est humanum, in peccatis verò permanere est diabolicum: quamdiu fragile istud corpus gerimus, sine peccato esse non possumus: nemo potest dicere, mundum est cor meum, purus sum à peccato. Si autem dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est, quia in multis offendimus omnes. In mundo esse non potest sine culpa, qui in mundum venit cum culpa; qui in iniquitatibus conceptus est, sine iniquitate viuere non potest: in hac peccati carne, nemo sibi potest libertatem à peccato vendicare. Nemo viuit sine peccato, sed ne infans quidem, cuius est vnus diei vita super terram: cæli non sunt mundi in conspectu Dei, sed & in Angelis suis reperit prauitatem, non iustificabitur in conspectu Dei omnis viuens. Multa in nobis peccata quotidie deprehendimus, nec tamen scire possumus quoties peccamus. Etenim delicta quis intelligit, ideo subditur: Ab occultis meis munda me, Domine. Quia igitur nemo est qui non habeat peccatum, solus ille est, verè beatus, cui peccatum suum non imputauerit Dominus, & cui remiserit impietatem peccati sui. Sufficiat nobis ad omnem iustitiam eum habere propitium, cui soli peccauimus. Omne quod ipse nobis non imputare decreuerit, sic est quasi omni-

omnino non fuerit: quis enim eos accusabit, quos Deus absoluit? Ne quis autem quasi innocens sibi placeat, & sese extollendo plus pereat: necessariè & salubriter admonetur quòd peccat quotidie, dum pro peccatis suis quotidie iubetur orare, dicens: Dimitte nobis Matth. 6. debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.

Cùm quis verbum contra avaritiam audit, corde compunctus eandem avaritiam odit, Recidimus subinde. rerum omnium laudat contemptum, & non plus quàm arenam deputat aurum. Sed mox ut eius animus viderit, quod concupiscat, id iam obliuiscitur, quod laudabat. Sæpè de peccatis nostris conterimur & confitemur, tamen mox ad eadem peccata reuertimur: plerunque vitam nostram ipsi reprehendimus, & tamen libenter agimus, quod in nobis reprobamus. Ad iustitiam spiritus nos erigit, & ad peccandi consuetudinem caro restringit: delectationibus carnis mens renititur, sed protinus delectata captiuatur. Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remota pietate iudicentur, quia sapius inde corruunt, vnde ante Dei oculos se placere suspicantur. Sæpe iustitia nostra ad examen diuinæ iustitiæ deducta, iniustitia est: Deus non agit nobiscum summo iure. Isaia 65. fordetque in conspectu districti Iudicis, quæ in oculis fulget operantis. Omnes iustitiæ nostræ sunt velut pannus mulieris menstruatæ. Si vita nostra districtè examinaretur, in tremendo illo examine nullus iustus inueniretur: Si Deus solummodò ostenderet seueritatem, & in iudicio suo non adhiberet pietatem: si iniquitates

lates obseruaret, & peccatoribus veniam denegaret: nemo æternæ felicitatis gloriam expectaret, nemo districti examinis rigorem ferre sufficeret. Nisi misericordia Dei super omnes extenderetur, nulli vnquam saluarentur. Nam sicut hos sua non potuerunt creare merita, ita nec eos saluare potest sola sua iustitia: quicumque saluatur, magis ex Dei misericordia quàm proprio valore suorum meritorum saluatur.

Superbis
expedit ca-
dere.

Simile.

Tibi forsitan sicuti & superbis expedit cadere, vt qui priùs extra teipsum in elationem efferebaris, cui ex peccato conditioni es ses obnoxius, etiam nolens & coactus recorderis: infirmatusque, quid esses, cognosceres, & propriæ præsumptionis factum deponeres. Et sicuti pro modico luto vestem non mundas, sed quoadusque plus luti contraxerit, expectas, ita & in grauiora peccata lapsus es, vt etiam leuiora dilueres. Maior enim culpa quò citius agnoscitur, eò celerius emendatur: minor verò dum quasi nulla creditur, eo peius, quò & securius in vsu retinetur, tandemque mens malis minùs grauibus assueta, ne grauiora quidem exhorrescit, atque ad quandam autoritatem nequitix per culpas nutrita peruenit, tantòque magis in grauioribus contemnit pertimescere, quantò magis in leuioribus didicit non timendo peccare.

Itaque, frater charissime, ne diffidas, ne desperes, ne animo concidas, in peccatum quidem corruisti, sed inde potes resurgere: Deum offendisti, sed eum per pœnitentiam potes placare.

care. Dederat tibi præcepta, ne peccares, & tamen peccanti dedit pœnitentiæ remedium, ne desperes: quantumcunque peccaueris, parceret tibi Dominus, si pœnitueris.

QVOD NVLLVM EST PECCATVM TAM GRAVE, QVIN PER VERAM POENITENTIAM SIT REMISSIBILE.

CAP. II.

AT dixeris, Sed ego Deum super omnem hominem offendi, & super numerum arenæ maris peccaui: multa peccata mea eius generis sunt, de quo Matthæi duodecimo dicitur: Si quis peccauerit in Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc sæculo neque in futuro. Maior est iniquitas mea, quàm vt veniam merear. R. mentiris, frater charissime, sicut & Cain: maior est Dei pietas, quàm tua impietas: maior est Dei misericordia, quàm tua miseria. Potes de peccatis tuis consequi veniam, quia Dei bonitas humanam vincit malitiam. Peccata omnia ab origine mundi commissa qualitate & numero sunt finita, Dei autem misericordia nec numerum habet, nec mensuram, ideo peccatorum omnium numerum superat & grauitatem: plus potest Deus parcere, quàm omnes homines possint peccare. Peccata omnia si ad Dei conferantur misericordiam, sunt quasi vna guttula ad totam maris aquam: & quasi tela araneæ, quæ nusquam comparet vento flante.

Magni

Genes. 4.

Misericordia Dei infinita, peccata autem finita.